

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Socialdemocràcia i Progrés d'Andorra

PLAÇA DEL POBLE

Pressupost 2018: com els sis anteriors

Ningú és escoltat, no s'admet cap idea dels altres i creuen tenir el monopoli de la veritat

La Constitució –article 61– va situar el debat pressupostari al Consell General com un dels moments cabdals de la nostra democràcia parlamentària. El projecte de llei del pressupost general té preferència en la seva tramitació respecte a altres qüestions i es tramita d'acord amb un procediment propi, regulat en el Reglament del Consell General.

Aquest debat hauria de ser un moment decisiu per fixar les orientacions i comprendre els fonaments d'una política –la de DA– que es vol i s'autodefineix com a valenta i reformadora.

També hauria de ser el moment en el qual les diverses sensibilitats de l'oposició –recordem que liberals (27,68%), PS (23,53%) i SDP (11,74%) van reunir, en les eleccions de l'1 de març del 2015, el 62,97% de vots nacionals, mentre que DA governa amb el 37,03% dels vots nacionals– puguin exposar les seves discrepàncies i formular propostes alternatives que després, per la via de les esmenes parcials, puguin ser escoltades, debatudes i, si s'escau, transaccionades.

En un debat de totalitat del pressupost, tots els participants de la majoria, el ministre de Finances i el portaveu del grup parlamentari de DA han d'acceptar la contradicció sense oposar-hi el desdeny vulgar o el menyspreu altiu.

Però dimecres passat, la vigília del Consell, el ministre de Finances i portaveu del govern ja afirmava en roda de premsa que

“el debat de pressupost no ens aportarà cap novetat en relació amb els sis anteriors”.

Una declaració-confessió il·lustrativa del capteniment de DA amb el Consell General i amb l'oposició.

En bona lògica, constitucional i democràtica, s'haurien de poder aportar correccions i apuntar inflexions per tornar a donar al pressupost d'Andorra el sentit de la justícia, que és el corol·lari indispensable a l'imperatiu d'eficàcia en la construcció positiva del país.

Un parlament és, per definició, un espai institucional en el qual s'argumenta racionalment en favor de les pròpies posicions, al mateix temps que s'es-

**Qui ha vist i qui veu
Miquel Aleix convertit
en fidel valedor del
caciquisme de Martí**

colten els arguments de l'adversari, però amb l'ànim d'assolir acords.

Però les intervencions del ministre de Finances dijous passat en el debat de totalitat del pressupost 2018 no anaven pas en aquella línia.

Desdeny vulgar i menyspreu altiu, i para de comptar.

I les intervencions llegides pel portaveu dels consellers generals de la majoria no van apujar pas el nivell. Qui ha vist i qui veu Miquel Aleix, convertit ara en el més fidel valedor del caciquisme de Toni Martí!

quisme de Toni Martí!

El govern de DA confon una majoria legítima pel vot de la ciutadania que hi va confiar per complir el programa electoral amb un xec en blanc.

No és així. La democràcia és votar en llibertat, però no és només això.

Som molts els que, des de posicions moderades o progressistes, de dreta, de centre o d'esquerra, ens sentim decebuts pel segrest de la democràcia.

El debat del pressupost 2018 confirma que la forma d'exercir el poder de DA és incompatible amb un estil democràtic.

Ningú és escoltat, no s'admet cap idea dels altres. Creuen tenir el monopoli de la veritat i confonen una majoria aritmètica absoluta amb l'absolutisme en l'exercici del poder.

Totes les decisions s'adopten perquè sí, perquè es té prou força per imposar-les, però sense pretendre convèncer a ningú no ja de la seva necessitat sinó, ni tan sols, de l'oportunitat d'adoptar-les.

Això revela un sentit dogmàtic i un estil excloent de la política, com si no fossin titulars temporals del poder sinó els seus propietaris.

I així s'aborden de manera unilateral abundants temes importants amb reformes que buiden el nostre model constitucional.

Fins aquí hem arribat després de set anys de governs encapçalats per un polític que va fer campanya contra l'adopció de la Constitució.